

VENDIM
Nr.29, datë 21.10.2009

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Gjergj Sauli	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “

me sekretare Blerina Çinari, në datë 27.11.2008, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr. 22/8 Akti që i përket:

KËRKUES: NJË GRUP PREJ 30 DEPUTETËSH TË KUVENDIT TË SHQIPËRISË, përfaqësuar nga avokat Vangjel Kosta, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

KUVENDI I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË, përfaqësuar nga z.Lulzim Lelçaj, me autorizim.

PRESIDENTI I REPUBLIKËS

ZAMIR PODA, përfaqësuar nga avokat Artan Hoxha, me prokurë të posaçme.

OBJEKTI: 1. Interpretimi i pikës 1 të nenit 78 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

2. Shfuqizimi si antikushtetues i vendimit të publikuar të Kuvendit të Shqipërisë, nr. 190, datë 16.06.2008 “Për mosdhënien e pëlqimit për emërimin e z. Zamir Poda si anëtar i Gjykatës së Lartë”.

3. Pezullimi i ekzekutimit të vendimit të Kuvendit të Shqipërisë nr. 190, datë 16.06.2008 “Për mosdhënien e pëlqimit për emërimin e z. Zamir Poda si anëtar i Gjykatës së Lartë” deri në dhënien e vendimit përfundimtar.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, pika 2, 3; 78 pika 1; 124, pika 1; 131, germa “ç”; 134, pika 1, germa “c” dhe 136 pika 1 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Vitore Tusha; përfaqësuesin e kërkuarit që kërkoj pranimin e kërkesës; përfaqësuesin e Kuvendit, që kërkoj rrëzimin e kërkesës; përfaqësuesin e subjektit të interesuar Zamir Poda që iu bashkua kërkesës së kërkuarit dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Presidenti i Republikës së Shqipërisë, me dekretin nr. 5720, datë 12.05.2008, ka emëruar z. Zamir Poda anëtar të Gjykatës së Lartë. Dekreti i është dërguar Kuvendit të Republikës së Shqipërisë (Kuvendit) për dhënien e pëlqimit, në mbështetje të nenit 136, pika 1 të Kushtetutës.

Kuvendi zhvilloi procesin e votimit më datë 16.06.2008 sipas nenit 60, pika 1 dhe 3 të Rregullores së Kuvendit. Procesi i votimit u drejtua nga Sekretariati i Kuvendit për Procedurat dhe Votimet, i përbërë nga 3 deputetë, njëri prej të cilëve kryetar dhe dy të tjerët anëtarë.

Në përfundim të procesit të votimit, pasi u numëruan fletët e votimit, rezultoi se pro kandidaturës së Zamir Podës ishin shprehur 65 deputetë, kundër 62 deputetë, 1 kishte abstenuar dhe 2 fletë votimi ishin të pavlefshme. Në përfundim të kësaj procedure, Kryetari i Sekretariatit ka deklaruar

se, në përputhje me kërkesat e pikës 1 të nenit 55 të Rregullores, shumica e deputetëve kishte votuar pro kandidaturës së Zamir Podës për anëtar të Gjykatës së Lartë dhe për rrjedhojë, Kuvendi jepte pëlqimin që Z. Poda të ishte anëtar i Gjykatës së Lartë.

Pas përfundimit të seancës, Kryetari i Sekretariatit për Procedurat dhe Votimet ka deklaruar se “Kandidatura e z. Poda ishte rrëzuar, pasi kishte marrë 65 vota pro, ndërkohë që duhej të kishte marrë 66 vota pro, pra një votë më shumë se gjysma e deputetëve që ishin të pranishëm në seancën e votimit”.

Vendimi i Kuvendit nr. 190, datë 16.06.2008 “Për mosdhënien e pëlqimit të Kuvendit për emërimin e z. Zamir Poda si anëtar i Gjykatës së Lartë” është botuar në Fletoren Zyrtare nr. 90, datë 17.06.2008.

2. Një grup prej jo më pak se një e pesta e deputetëve të Kuvendit (Kërkuesi), në cilësinë e subjektit të parashikuar nga neni 134, pika 1, shkronja “c” e Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (Kushtetutës), ka paraqitur përpara Gjykatës Kushtetuese kërkesën me objekt:

2.1. Interpretimin përfundimtar të nenit 78, pika 1 të Kushtetutës për shumicën e kërkuar për marrjen e vendimeve nga Kuvendi i Shqipërisë, përfshirë dhe dhënien ose jo të pëlqimit për dekretet e Presidentit dhe interpretimin e nenit 55, pika 1 të Rregullores së Kuvendit.

Lidhur me këtë kërkesë, kërkuesi ka paraqitur argumentet si vijojnë:

- Interpretimi i dispozitës kushtetuese është i nevojshëm për faktin se Rregullorja e Kuvendit, në nenin 55 nuk ka përcaktuar si llogaritet “shumica e votave” në rastin kur votohet sipas nenit 78, pika 1 të Kushtetutës dhe se Kuvendi, gjatë vendimmarrjes së tij rast pas rasti, ka bërë interpretime të ndryshme të kësaj dispozite të Kushtetutës.

- Kuptimi dhe interpretimi i togfjalëshit “shumicë votash”, sipas kërkuesit, ka vetëm kuptimin e “shumicës së thjeshtë”. Për t’u dalluar nga “shumica e cilësuar”, “shumica e thjeshtë” nuk llogaritet as “mbi tërë anëtarët” e as “mbi tërë pjesëmarrësit” në votime (raste që hyjnë tek shumica e cilësuar), por vetëm mbi votat e vlefshme. Vota e pavlefshme është e vesuar dhe si e tillë, ajo nuk mund të sjellë asnjë lloj pasojë juridike, prandaj nuk duhet llogaritur.

2.2. Shfuqizimin si antikushtetues të vendimit të botuar të Kuvendit nr. 190, datë 16.06.2008 “Për mosdhënien e pëlqimit për emërimin e z. Zamir Poda si anëtar i Gjykatës së Lartë”.

Lidhur me këtë kërkesë, kërkuesi argumenton:

- Publikimi i vendimit, duke shtrembëruar vullnetin e Kuvendit për dekretin e Presidentit, ka krijuar konflikt kompetencash midis Kuvendit të Shqipërisë dhe Kryetares së tij. Deputetët e Kuvendit nuk mund të pengohen të kundërshtojnë shtrembërimet që i bëhen vullnetit të Kuvendit si përfaqësues i pushtetit legjislativ në shprehjen dhe publikimin e këtij vullneti.

- Zotit Poda i është mohuar një e drejtë e fituar nëpërmjet votimit dhe shpalljes së vendimit sipas rregullave të parashikuara në Kushtetutë dhe në Rregulloren e Kuvendit. Dekreti i Presidentit, mbas dhënies së pëlqimit nga Kuvendi, në seancën e datës 16.06.2008, i ka dhënë të drejtën zotit Poda për të filluar dhe ushtruar detyrën si anëtar i Gjykatës së Lartë. Vendimi i publikuar i Kuvendit është shkëlqej e hapur e parimit të shtetit të së drejtës.

- Vendimi i Kuvendit është antikushtetues edhe nga pikëpamja procedurale për faktin, se Kuvendi vendos në seancë plenare dhe Sekretariati, në cilësinë e Komisionit të Votimit, deklaroi dhënien e pëlqimit. Vendimi është marrë në kundërshtim me nenet 74, 78 dhe 79 të Kushtetutës dhe nenit 57, pika 4, nenit 61, pika 2 të Rregullores së Kuvendit. Për rrjedhojë, “vendimi i dytë” i Kuvendit është absolutisht i pavlefshëm dhe nuk sjell asnjë pasojë juridike.

2.3. Pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr.190, datë 16.06.2008 të Kuvendit deri në dhënien e vendimit përfundimtar

3. Përfaqësuesi i Kuvendit ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, duke parashtruar se:

- Mbështetur në nenet 39 dhe 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, Presidenti i Republikës dhe shtetasi Zamir Poda nuk legjitimohen si subjekte të interesuara në këtë gjykim kushtetues, pasi në gjykime të karakterit abstrakt, si palë e interesuar, thirret organi që ka zbatuar normën objekt shqyrtimi.

- Neni 78, pika 1 kërkon që ligjet, vendimet, deklaratat dhe rezolutat të miratohen kur votojnë “pro” shumica e deputetëve të pranishëm dhe në asnjë rast, shumica e deputetëve që u konsiderohet vota e vlefshme. Kuorumi apo prania e deputetëve në votim shërben për të përcaktuar se sa është numri i anëtarëve të pranishëm në seancë plenare dhe sa do të marrin pjesë në një votim të caktuar.

- Interpretimi i një neni të Rregullores së Kuvendit nuk mund të jetë objekt gjykimi në

Gjykatën Kushtetuese, pasi rregullorja nuk është ligj kushtetues, por një akt që rregullon funksionimin e Kuvendit të Shqipërisë.

- Kërkesa për shfuqizimin e vendimit të Kuvendit nuk mund të shqyrtohet nga Gjykata Kushtetuese pasi kërkuesi, ndonëse proceduralisht ka barrën e të provuarit, nuk argumentojnë nëse ky vendim i Kuvendit është akt normativ. Gjithashtu, vendimi nuk krijon asnjë konflikt kompetence me ndonjë organ tjetër të pushtetit qendror apo vendor, çka do ta bënte të nevojshëm për t'ia nënshtruar kontrollit kushtetues sipas kërkesave të nenit 131/ç të Kushtetutës.

- Kërkesa për pezullim nuk është e bazuar në ligj, pasi ky vendim i Kuvendit nuk është akt normativ që imponon sjellje të përgjithshme të ndonjë institucioni apo organi shtetëror. Për rrjedhojë, ai nuk sjell ndonjë pasojë juridike për interesat shtetërore shoqërore apo të individëve.

4. Përfaqësuesi i subjektit të interesuar Zamir Poda, i bashkohet kërkesës së kërkuarit, për pranimin sipas objektit, duke parashtruar se:

- Termi “shumicë votash”, i parashikuar nga neni 78/1 i Kushtetutës duhet kuptuar si shumicë relative, ku mjafton që të ketë më shumë vota “pro” sesa “kundër” për të pasur një vendim të Kuvendit dhe në çdo rast, “ shumica ” nuk duhet lidhur me kuorumin e pjesëmarrjes;

- Botimi në Fletoren Zyrtare të vendimit nr.190, datë 16.06.2008 nuk përbën vetëm një shkelje të Rregullores së Kuvendit, por dhe marrje arbitrare të një prej kompetencave më të qenësishme të Kuvendit nga Kryetarja e Kuvendit, duke sjellë si pasojë lindjen e konfliktit midis vendimmarrjes së Kuvendit, të shpallur në seancë plenare, dhe funksionit të Kryetares së tij, e cila ka për detyrë të drejtojë punimet e Kuvendit, por në asnjë rast, të interpretojë apo të ndryshojë vendimet e Kuvendit.

II

1. Lidhur me legjitimitimin e subjekteve të interesuara

Paraprakisht, Gjykata Kushtetuese (Gjykata), mori në shqyrtim në seancë plenare, kërkesën e përfaqësuesit të subjektit të interesuar, Kuvendit, për moslegjitimitimin si subjekte të interesuara të Presidentit të Republikës dhe shtetasit Zamir Poda, pasi sipas tij, neni 39 dhe 71 i ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, këto subjekte nuk i përcakton si palë për të marrë pjesë në gjykim kushtetues.

Gjykata thekson se është në diskrecionin e saj të vendosë mbi kategoritë e subjekteve që thirren si subjekte të interesuara në çështje me interes publik. Ligji për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese, në nenin 39, shkronja “b”, “c” dhe “ç” nuk i parashikon subjektet e interesuara në mënyrë shtetërore, por përcakton kriterin e “interetit të drejtpërdrejtë” që duhet të ketë subjekti për çështjen që shqyrtohet. Në vlerësimin e interesit të kërkuarit për të vënë në lëvizje Gjykatën dhe interesit të drejtpërdrejtë të subjektit të interesuar, respektohen kritere të ndryshme. Në çështjet me interes publik, interesi i drejtpërdrejtë i subjekteve të interesuara duhet kuptuar dhe si interes për të kontribuar në vendimmarrjen e kësaj Gjykate për çështjen që shqyrtohet. Kështu, vlerësimi i legjitimitimit të subjektit të interesuar bazohet jo vetëm në interes të subjektit, por dhe të gjykimit kushtetues. Në këtë vështrim, në gjykimet kushtetuese legjitimohen si subjekte të interesuara ato subjekte që, për shkak të veprimtarisë apo rrethanave, mund të kontribuojnë në shqyrtimin e çështjes që po gjykohet, pavarësisht nëse thirren në gjykim me kërkesën e kërkuarit apo dhe kryesisht nga Gjykata. Në përfundim, ndonëse subjektet e interesuara kanë status të ndryshëm, në çështjen objekt gjykimi, Gjykata vlerëson se, në interes të gjykimit, ata legjitimohen të marrin pjesë në gjykim si subjekte të interesuara.

2. Lidhur me kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 190, datë 16.06.2008 të Kuvendit deri në dhënien e vendimit përfundimtar

Kërkesa e paraqitur nga kërkuesi nuk përmban asnjë argument në lidhje me pasojat që mund të sjellë vendimi i Kuvendit, konkretisht cenimin e interesave shtetërore, shoqërore ose të individëve, kritere këto të përcaktuara në nenin 45 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

Në këto kushte, Gjykata vlerëson se kërkesa për pezullim të ekzekutimit të zbatimit të vendimit nr.190, datë 16.06.2008 të Kuvendit duhet rrëzuar si e pabazuar.

III

Lidhur me interpretimin e pikës 1 të nenit 78 të Kushtetutës

Sipas kërkuarit, Kuvendi, gjatë vendimmarrjes së tij rast pas rasti, ka interpretuar në mënyra të

ndryshme kuptimin dhe përmbajtjen e nenit 78, pika 1 të Kushtetutës. Po sipas kërkesit, togfjalëshi “shumicë votash” ka kuptimin se shumica e votave nuk duhet të llogaritet as “mbi të gjithë anëtarët” dhe as “mbi të gjithë pjesëmarrësit” në votim, por mbi votat e vlefshme.

Lidhur me interpretimin e nenit 78, pika 1 të Kushtetutës, qëndrim të njëjtë me kërkesin ka parashtruar dhe subjekti i interesuar Zamir Poda. Sipas tij, “shumica e votave” nuk duhet lidhur me kuorumin e pjesëmarrësve në votim, por mbi votat e vlefshme të atyre që marrin pjesë në votim dhe “abstenimi” dhe “vota e pavlefshme” nuk duhen marrë parasysh, sepse në këto raste deputeti nuk shpreh vullnetin e tij me votë “pro” ose “kundër”.

Subjekti i interesuar, Kuvendi, ka pretenduar se neni 78, pika 1 e Kushtetutës kërkon që ligjet, vendimet, deklaratat dhe rezolutat të miratohen kur votojnë “pro” shumica e deputetëve të pranishëm dhe në asnjë rast, kjo shumicë nuk llogaritet mbi votat e vlefshme.

Në nenin 78, pika 1 të Kushtetutës parashikohet se: *“Kuvendi vendos me shumicën e votave, në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij, përveç rasteve kur Kushtetuta parashikon një shumicë të cilësuar”*.

Gjykata rithekson se çdo dispozitë e Kushtetutës duhet të interpretohet në mënyrë që të jetë e pajtueshme me parimet themelore kushtetuese. Kjo për arsye se, çdo dispozitë kushtetuese ka një lidhje të caktuar me dispozitat e tjera dhe së bashku, ato formojnë një tërësi normash të harmonizuara. (Shih vendimin nr.2, datë 19.01.2005 të Gjykatës Kushtetuese). Nëpërmjet interpretimit që u bën dispozitave apo termave konkretë të Kushtetutës, Gjykata synon të përcaktojë detyrimet dhe kërkesat që Kushtetuta ia imponon Kuvendit në ushtrimin e veprimtarisë së tij vendimmarrëse.

Gjykata vlerëson të shprehet fillimisht për lidhjen që ekziston midis nenit 78, pika 1 të Kushtetutës dhe parimeve të sanksionuara nga nenet 1, 2 dhe 4 të Kushtetutës. Kjo për arsye se norma kushtetuese që përcakton rregulla për vendimmarrjen e Kuvendit nuk mund të interpretohet si një normë e izoluar, por duhet parë në harmoni me normat që sanksionojnë parimin e sovranitetit të popullit dhe shtetit të së drejtës. Kështu, në nenin 1/1 përcaktohet se: *“Shqipëria është Republikë parlamentare”*; në nenin 2, përcaktohet se: *“1. Sovraniteti në Republikën e Shqipërisë i përket popullit. 2. Populli e ushtron sovranitetin nëpërmjet përfaqësuesve të tij ose drejtpërdrejt”*; ndërsa në nenin 4/1 përcaktohet se: *“E drejta përbën bazën dhe kufijtë e veprimtarisë së shtetit”*. Por Kushtetuta nuk është mjaftuar vetëm me sanksionimin e këtyre parimeve të rëndësishëm dhe, në një sërë dispozitash, ka përcaktuar mënyrën dhe rrethanat në të cilat ato ushtrohen apo gjejnë zbatim. Për këto arsye, Kuvendi si organ përfaqësues i popullit, në veprimtarinë që lidhet me funksionin e tij ligjvënës (miratimi i ligjeve dhe plotësimi i kuadrit kushtetues dhe ligjor të nevojshëm për funksionimin demokratik të shtetit dhe jetës shoqërore); me funksionin e tij zgjedhës (zgjedhja e disa prej funksionarëve më të lartë të shtetit, ku përfshihet edhe dhënia e pëlqimit për anëtarët e Gjykatës së Lartë); si dhe me funksionin e formimit të vullnetit politik (përplasja e vullneteve politike të forcave të ndryshme parlamentare), duhet të udhëhiqet nga parimet kryesore të shtetit të së drejtës, një nga të cilët është edhe domosdoshmëria e nxjerrjes së akteve juridike sipas procedurave kushtetuese e ligjore. Respektimi i këtyre procedurave është një parakusht për legjitimitetin e këtyre akteve.

Në themel të procesit ligjvënës qëndron nxjerrja e akteve juridike, të cilat duhet të karakterizohen nga vijueshmëria dhe stabiliteti. Vendimi i Kuvendit është rezultat përfundimtar i diskutimeve parlamentare dhe miratimi i tij duhet të arrihet vetëm nëpërmjet një procesi të rregullt procedural. Mekanizmi kushtetues dhe ligjor që përdoret nga ligjvënësi për të arritur në vendimmarrje është votimi dhe për këtë arsye, procedurave në procesin e vendimmarrjes iu duhet kushtuar vëmendje e veçantë.

Në funksion të interpretimit të dispozitës kushtetuese, objekt gjykimi, vlerësohet e nevojshme të analizohet kuptimi dhe përmbajtja e pjesës së fjalisë së nenit 78, pika 1 të Kushtetutës: *“... në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij”*.

Sipas rregullit të përgjithshëm, organet kolegjiale e ushtrojnë veprimtarinë e tyre me praninë e të gjithë anëtarëve, por edhe me një anëtarësi më të pakët në numër. Në aktet e krijimit të tyre përcaktohen rregulla që kanë të bëjnë me numrin e anëtarëve që duhet të jenë të pranishëm, të cilët autorizohen për të vepruar në emër të organit kolegjial. Numri minimal i anëtarëve që duhet të jenë të pranishëm dhe që autorizohen për të vepruar në emër të organit quhet kuorum (përveç rastit kur një numri më të vogël i është dhënë kompetenca nga vetë organi ose kur një numër më i madh kërkohet veçanërisht). Kuorumi vendoset për të përcaktuar numrin minimal ose përqindjen e anëtarëve që duhet të jenë të pranishëm në çdo vendimmarrje të organit dhe që kanë autoritetin (autorizohen), për të marrë

vendim në emër të të gjithë anëtarëve.

Sipas Kushtetutës, Kuvendi i RSH është krijuar, organizuar dhe funksionon si një organ kushtetues kolegjal. Neni 64, pika 1 e Kushtetutës përcakton se “Kuvendi përbëhet nga 140 deputetë.” Ndërsa neni 78, pika 1 e Kushtetutës parashikon rregulla për vendimet e Kuvendit që merren në praninë e më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij, përveç rasteve për të cilat Kushtetuta parashikon një shumicë të cilësuar.

Gjykata vlerëson se prania e më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të Kuvendit në marrjen e vendimeve është parashikuar për dy arsye: së pari, për të siguruar legjitimitetin e vendimmarrjes së Kuvendit, pasi duke pasur një numër më të madh të deputetëve që marrin pjesë aktive, vendimi që merret mbështetet në një bazë më të qëndrueshme; së dyti, për të siguruar një vendimmarrje sa më cilësore dhe racionale, duke qenë se është marrë nga një bazë më e gjerë deputetësh të pranishëm.

Në interpretim të dy dispozitave të mësipërme rezulton se numri i anëtarëve që duhet të jenë të pranishëm për zhvillimin e procedurave të vendimmarrjes është të paktën gjysma plus një e të gjithë anëtarëve të Kuvendit, minimalisht 71 deputetë (kuorumi). Prania e më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të Kuvendit në çdo seancë vendimmarrje është absolutisht e nevojshme për vlefshmërinë e vendimeve që merr ky organ sipas përcaktimeve të nenit 78/1 të Kushtetutës. Numri i deputetëve të pranishëm për marrjen e vendimeve të Kuvendit mund të variojë nga 71 deri në 140 deputetë.

Prania e deputetëve në vendimmarrje sanksionohet në funksion të ushtrimit të funksioneve kushtetuese të vetë organit. Nga ky këndvështrim, deputetët e pranishëm duhet të marrin pjesë në vendimmarrje në mënyrë që të garantohet ushtrimi i funksioneve kushtetuese të Kuvendit. Neni 1 i ligjit “Për statusin e deputetit” parashikon se deputeti është përfaqësues i popullit në organin ligjvënës, në Kuvendin e Republikës së Shqipërisë, se deputeti vepron në emër të Kushtetutës dhe ligjeve, i përmbahet betimit të tij dhe, në ushtrimin e mandatit kushtetues që i kanë dhënë zgjedhësit, ka detyrimin për të marrë pjesë rregullisht në seanca plenare, në komisione si dhe në të gjithë veprimtarinë e Kuvendit, në përputhje me kërkesat e Rregullores së Kuvendit. Nisur nga ky koncept kushtetues, pjesëmarrja e deputetit në procesin vendimmarrës në seanca plenare të Kuvendit, nuk përbën vetëm një të drejtë të tij, por njëkohësisht, dhe një detyrim që rrjedh nga roli i tij si përfaqësues. Kjo do të thotë që deputetët, të cilët deklarohen të pranishëm në seancë, duhet të japin kontributin e tyre në formimin e vullnetit të organit kolegjal, duke votuar sipas përcaktimeve në Rregulloren e Kuvendit.

Nisur nga kuptimi kushtetues lidhur me praninë e deputetëve në procesin vendimmarrës, si dhe nga detyrimi i tyre si përfaqësues për të votuar, konkludohet se çdo rritje e pranisë në procesin e votimit mbi kuorumin e domosdoshëm sjell rritje të numrit të anëtarëve që votojnë (votes). Numri i anëtarëve të pranishëm verifikohet për efekt të vlefshmërisë së vendimit dhe për të llogaritur rezultatin përfundimtar, që do të thotë, se prania e deputetëve, në çdo rast, përcakton shumicën e votave që duhen për marrjen e vendimit të Kuvendit. Rregulli i mësipërm duhet kuptuar se, kur në seancën për marrjen e vendimit janë të pranishëm 71 deputetë, vendimi konsiderohet i miratuar kur për të kanë votuar pro jo më pak se 36 deputetë. Çdo rritje e numrit të të pranishmëve, domosdoshmërisht shoqërohet me rritje të numrit të nevojshëm të votave pro për miratimin e vendimit.

Nga sa më sipër, Gjykata vlerëson se, në kuptim të nenit 78 pika 1 të Kushtetutës, *shumica e votave* të kërkuara për marrjen e vendimeve nga Kuvendi është të paktën gjysma plus një e të gjithë anëtarëve të pranishëm.

Në përfundim, Gjykata arrin në konkluzionin se pika 1 e nenit 78 të Kushtetutës, në të cilin përcaktohet se: “Kuvendi vendos me shumicën e votave, në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij” duhet interpretuar si vijon:

1. Numri i deputetëve të pranishëm për çeljen e seancës së votimit parlamentar është minimalisht 71 deputetë.

2. Vendimi i Kuvendit miratohet kur për të kanë votuar *pro* jo më pak se gjysma plus një e anëtarëve që janë të pranishëm.

IV

Lidhur me interpretimin e nenit 55/1 Rregullores së Kuvendit

Kërkuuesi pretendon se interpretimi i nenit 55/1 të Rregullores së Kuvendit është i nevojshëm për faktin se përmban një rregullim të nivelit kushtetues, pasi në të përcaktohen rregulla për vënien në

zbatim të nenit 78, pika 1 të Kushtetutës. Në nenin 55/1 të Rregullores përcaktohet se: “*Ligjet, vendimet, deklaratat dhe rezolutat konsiderohen të miratuara nga Kuvendi, kur për to kanë votuar pro shumica e deputetëve, në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të Kuvendit, me përjashtim të rasteve kur në Kushtetutë parashikohet shumicë e cilësuar për miratimin e tyre*”.

Kushtetuta në nenin 75/2 sanksionon se: “*Kuvendi organizohet dhe funksionon sipas rregullores së miratuar nga shumica e të gjithë anëtarëve*”. Nisur nga rregullimi që përmban kjo normë kushtetuese, dhe më parë Gjykata ka theksuar se Rregullorja e Kuvendit është një akt që disiplinon procedurën për zhvillimin e punimeve të Kuvendit, organizimin e brendshëm, raportet midis vetë Kuvendit si tërësi e organizmave të tij të brendshëm, raportet e tij me organet e tjera kushtetuese etj. Një pjesë e dispozitave të Rregullores janë në përmbajtje të njëjta me dispozitat kushtetuese, ndërsa disa të tjera janë norma ekzekutive të normave kushtetuese, që përcaktojnë rregullat se si vihen në jetë normat kushtetuese. Kuvendi është organi, që me rregullore, interpreton jo vetëm normat kushtetuese, por edhe normat e tjera të rregullores së tij në praktikën e rasteve konkrete. (Shih vendimin nr. 21, datë 01.10.2008 të Gjykatës Kushtetuese)

Gjykata Kushtetuese ushtron veprimtarinë e saj brenda juridiksionit të përcaktuar në Kushtetutë dhe konkretisht, në nenin 124 të saj, në të cilin parashikohet se “*Gjykata Kushtetuese garanton respektimin e Kushtetutës dhe bën interpretimin përfundimtar të saj. Gjykata Kushtetuese i nënshtrohet vetëm Kushtetutës*”. Nisur nga përmbajtja dhe kuptimi i kësaj norme kushtetuese, Gjykata vlerëson se ka në kompetencë interpretimin përfundimtar vetëm të Kushtetutës dhe jo interpretimin e akteve me karakter normativ, siç është dhe Rregullorja e Kuvendit. Nisur nga karakteri normativ i saj dhe referuar nenit 131, germa ”c” të Kushtetutës, Rregullorja, mund të jetë vetëm objekt i kontrollit kushtetues në rastet kur dispozita të nivelit kushtetues, të përfshira në të, janë të papajtueshme me Kushtetutën.

Si përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit për interpretimin e nenit 55, pika 1 të Rregullores së Kuvendit, nuk është në juridiksionin e saj.

V

Lidhur me shfuqizimin si antikushtetues të vendimit të Kuvendit, nr.190, datë 16.06.2008

Sipas kërkuarit, vendimi i botuar ka shtrembëruar vullnetin e Kuvendit për dekreten e Presidentit, gjë që ka çuar në konflikt kompetencash midis Kuvendit të Shqipërisë dhe Kryetares së tij. Deputetët e Kuvendit nuk mund të pengohen të kundërshtojnë shtrembërimet që i bëhen vullnetit të Kuvendit si përfaqësues i pushtetit legjislativ në shprehjen dhe publikimin e këtij vullneti.

Kushtetuta në nenin 131 shkronja “ç” parashikon juridiksionin e Gjykatës Kushtetuese për zgjidhjen e mosmarrëveshjeve që lindin në sferën e ndarjes së pushteteve në rrafsh horizontal (ligjvënës, ekzekutiv dhe gjyqësor) dhe në rrafsh vertikal (pushtet qendror-qeverisje vendore). Mbështetur në jurisprudencën kushtetuese, kjo dispozitë përfshin edhe një gamë tjetër mosmarrëveshjesh, siç janë ato që mund të lindin midis organeve a subjekteve që nuk bëjnë pjesë, në mënyrë kategorikisht të përcaktuar, në njërin apo tjetrin pushtet, si Presidenti, Gjykata Kushtetuese, prokuroria dhe organe të tjera kushtetuese.

Që një mosmarrëveshje kompetence të përfshihet në juridiksionin kushtetues duhet që ajo të lindë ndërmjet organeve që iu përkasin pushteteve të ndryshme dhe që, secili prej tyre, të kërkojë veçmas tjetrit të materializojë vullnetin e pushtetit të cilit i përket, duke nxjerrë akte që ai çmon se i takojnë sferës së vet të kompetencave. Gjykata, në praktikën e saj, ka zgjidhur konflikt kompetencash edhe midis organit kushtetues nga njëra anë dhe një pjese të po këtij organi nga ana tjetër. Ndonëse brenda të njëjtit pushtet, atij legjislativ, pakicës parlamentare i është njohur autoriteti kushtetues i pavarur dhe i pakufizuar nga vullneti i shumicës, për të ushtruar kompetencën e parashikuar nga neni 77 pika 2 e Kushtetutës. (Shih vendimin nr. 26, datë 04.12.2006; nr. 29, datë 21.12.2006; nr.19, datë 03.05.2007; nr. 20, datë 04.05. 2007; dhe nr.12, datë 20.05.2008 të Gjykatës Kushtetuese).

Jurisprudenca kushtetuese ka pranuar se çdo organ pushteti legjitimohet të bëjë kërkesë në Gjykatën Kushtetuese kur pretendon se ndodhet përpara një konflikti kompetence, i cili mund të ketë lindur për shkak të ligjit apo të një veprimtarie konkrete. Përcaktuese është që sfera e kompetencave të organeve apo subjekteve të konfliktuara duhet të jetë e përkufizuar nga norma kushtetuese.

Gjykata vlerëson se organi, të cilit Kushtetuta i ka njohur kompetencën për të dhënë pëlqimin për dekreten e Presidentit për emërimin e anëtarit të Gjykatës së Lartë është Kuvendi (neni 136, pika 1). Kushtetuta nuk i njeh një të pestës së të gjithë anëtarëve të Kuvendit të drejtën e materializimit

veçmas, të vullnetit në lidhje me këtë vendimmarrje, pasi kjo e drejtë i takon ekskluzivisht organit ligjvënës si një i tërë. Kërkuesi nuk mund të pretendojë kufizimin apo mohimin e një të drejte, përse kohë e drejta nuk buron nga normat kushtetuese. Në këtë vështrim, kërkuesi nuk legjitimohet në kërkimin për zgjidhjen e mosmarrëveshjes së kompetencës.

Përveç sa më sipër, Gjykata vlerëson se çështja, objekt shqyrtimi, ka tiparet e një gjykimi abstrakt, pasi në vështrim të nenit 131, pika ç të Kushtetutës, gjykimi kushtetues i konfliktit të kompetencave synon zgjidhjen e mosmarrëveshjes midis organeve kushtetuese për kompetenca të parashikuara shprehimisht nga Kushtetuta.

Gjykata është shprehur dhe më parë, se në gjykimet me karakter abstrakt, ajo nuk ka juridiksion të kontrollojë aktet me natyrë individuale. Duke qenë se vendimi i Kuvendit, objekt shqyrtimi, pasqyron vullnetin e Kuvendit për mosdhënien e pëlqimit për emërimin e një anëtari të Gjykatës së Lartë, Gjykata pranon se ky akt ka karakter individual. Në këto rrethana, Gjykata vlerëson se nuk ka juridiksion të kontrollojë vendimit të Kuvendit, nr. 190, datë 16.06.2008.

Si përfundim, Gjykata arrin në konkluzionin se kërkesa e iniciuar nga grupi prej jo më pak se një e pesta e deputetëve (1/5) lidhur me shfuqizimin e vendimit të Kuvendit, nr. 190, datë 16.06.2008 duhet rrëzuar për mungesë legjitimitimi të kërkuesit dhe mungesë juridiksioni të kësaj Gjykate.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, duke u bazuar në nenet 131, shkronja “ç” dhe 134, pika 1, shkronja “c” të Kushtetutës, si dhe në nenin 72 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

Interpretimin e pikës 1 të nenit 78 të Kushtetutës si vijon:

1. Numri i deputetëve të pranishëm për çeljen e seancës së votimit parlamentar është minimalisht 71 deputetë.

2. Vendimi i Kuvendit miratohet kur për të kanë votuar pro jo më pak se gjysma plus një e anëtarëve që janë të pranishëm.

- Rrëzimin e kërkesës për çështjet e tjera.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Vladimir Kristo (kryetar), Gjergj Sauli, Petrit Plloçi, Xhezair Zaganjori, Vitore Tusha, Sokol Berberi.

Anëtarë kundër: Fehmi Abdiu, Kujtim Puto, Sokol Sadushi.

MENDIMI I PAKICËS

Interpretimi përfundimtar i Kushtetutës përbën funksionin bazë të organit që realizon drejtësinë kushtetuese. Prandaj dhe kompetencat që i janë ngarkuar Gjykatës Kushtetuese, sipas nenit 131 dhe që përbën legjitimitetin e saj, janë për të interpretuar në mënyrë përfundimtare Kushtetutën, nga e cila zbulohet përmbajtja e vërtetë e parimeve dhe e dispozitave konkrete kushtetuese. Interpretimet përfundimtare të formuluar nga Gjykata Kushtetuese, kur ajo e interpreton Kushtetutën konsiderohen si “kushtetutë e gjallë dhe japin kontributin thelbësor për krijimin dhe zhvillimin e doktrinës kushtetuese.

Neni 78 i Kushtetutës që parashikon se “Kuvendi vendos me shumicën e votave, në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij, përveç rasteve kur Kushtetuta parashikon një shumicë të cilësuar.”, ka ndarë në dy qëndrime të kundërta gjyqtarët kushtetues gjatë interpretimit përfundimtar të tij. Si shkak për lindjen e mosmarrëveshjes në interpretimin e kësaj dispozite kushtetuese ka shërbyer procedura parlamentare e zhvilluar për dhënien e pëlqimit të dekretit të Presidentit të Republikës për emërimin e z.Zamir Poda si gjyqtar i Gjykatës së Lartë. Kryetari i Sekretariatit për Procedurat e Votimit, duke iu referuar nenit 78 të Kushtetutës, ka shpallur dy vendime të ndryshme të votimit të zhvilluar në Kuvend, të cilat kanë qenë rrjedhojë e interpretimeve të

kundërta, që i janë bërë rezultatit të votimit të 65 votave “pro”, 62 votave “kundër”, 1 votë “abstenim” dhe 2 votave të pavlefshme. Vendimi përfundimtar që ka shpallur Kuvendi, për mos dhënien e pëlqimit të dekretit të Presidentit të Republikës, ka shërbyer si indicie për një grup deputetësh për t’i kërkuar Gjykatës Kushtetuese kryerjen e interpretimit përfundimtar, në nenin 78 të Kushtetutës, të frazës “Kuvendi vendos me shumicën e votave...”.

Gjykata Kushtetuese, ka pranuar të kryejë interpretimin përfundimtar të nenit 78 të Kushtetutës, por përfundimi në të cilin ajo ka arritur, në analizën e gjyqtarëve në pakicë, jo vetëm nuk është i plotë, por njëkohësisht përbën dhe një devijim nga kërkesa për interpretimin e frazës së kërkuar nga kërkuesi. Interpretimin e të gjithë nenit 78 të Kushtetutës, shumica në dispozitivin e vendimit të saj e ka përmblodhur vetëm në këto dy fjali: “Numri i deputetëve të pranishëm për çeljen e seancës së votimit parlamentar është minimalisht 71 deputetë. Vendimi i Kuvendit miratohet kur për të kanë votuar pro jo më pak se gjysma plus një e anëtarëve që janë të pranishëm.”

Gjyqtarët në pakicë janë të mendimit se ky interpretim i shumicës nuk është tërësor, por i pjesshëm. Interpretimi kushtetues i bërë prezent në seancën parlamentare, lidhur me mosdhënien nga Kuvendi të pëlqimit për dekretin e Presidentit të Republikës për emërimin e z. Zamir Poda si gjyqtar i Gjykatës së Lartë, si dhe qëndrimi i kundërt interpretues që mban kërkuesi, nuk kanë pasur si shkak të krijimit të konfliktit interpretimin e ndryshëm të frazës “...në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij”, që ka kryer Gjykata Kushtetuese, por interpretimin e frazës “Kuvendi vendos me shumicën e votave...”. Gjithashtu, edhe objekti kryesor i debatit të zhvilluar ndërmjet subjekteve pjesëmarrëse në seancën plenare, por edhe ndërmjet gjyqtarëve kushtetues, në dhomën e bisedimit ka qenë i fokusuar në kuptimin e saktë që duhet të ketë fraza kushtetuese “shumicë votash”. Interpretimi përfundimtar që i ka bërë shumica vetëm gjysmës së dytë të fjalisë së parë të nenit 78 të Kushtetutës dhe që lidhet me përcaktimin e numrit minimal prej 71 deputetësh për të çelur seancën e votimit parlamentar, nuk ka qenë shkak për lindjen e ndonjë konflikt me natyrë kushtetuese, për arsye se subjektet pjesëmarrëse në proces nuk e kanë kërkuar dhe as debatuar atë ndërmjet tyre. Një interpretim i paplotë, i kryer nga shumica dhe që nuk zgjidh përfundimisht mosmarrëveshjen e krijuar, si në rastin në shqyrtim, ashtu edhe për të ardhmen, lidhur me termin shumicë votash, përbën dhe arsyen kryesore të qëndrimit të kundërt që mbajnë gjyqtarët në pakicë. Prandaj, pakica është e mendimit se shkak kryesor që ka krijuar mosmarrëveshje në interpretimin dhe në zbatimin e ndryshëm të nenit 78 të Kushtetutës ka qenë mosinterpretimi korrekt i konceptit votë, mbi të cilat duhet lexuar fraza kushtetuese “shumicë votash”.

Në vështirësi të parë duket sikur Kushtetuta në nenin 78 të saj ka ometuar duke mos e qartësuar apo saktësuar llojin dhe natyrën ligjore të votës, ndërkohë që neni 55 i Rregullores së Kuvendit parashikon se “fletët e votimit të fshehtë duhet të përmbajnë të paktën ...alternativat e votimit *pro*, *kundër* dhe *abstenim*”. Pra, interpretimet e kundërta të frazës kushtetuese “shumicë votash” kanë qenë të përqendruara në dilemat, nëse leximi i rezultatit të votimit, duhet të bëhet vetëm mbi votat që, në kuptim të Kushtetutës dhe të Rregullores së Kuvendit, konsiderohen të vlefshme (*pro*, *kundër* dhe *abstenin*), apo edhe mbi votat e pavlefshme. Pikërisht, interpretimi kushtetues në pikën e dytë të dispozitivit të vendimit të Gjykatës Kushtetuese që përcakton se “Vendimi i Kuvendit miratohet kur për të kanë votuar pro, jo më pak se gjysma plus një e anëtarëve që janë të pranishëm”, duke mos qenë një interpretim i plotë, ka lënë të pazgjidhur mënyrën e vlerësimit të votës, si për rastin konkret, ashtu edhe për mosmarrëveshjet që mund të lindin në të ardhmen. Një interpretim i tillë ka krijuar praktikën e gabuar për vlerësimin e votës së pavlefshme si votë të numërueshme, mbi të cilën do të llogaritet shumica e votave të të pranishmëve.

Gjyqtarët në pakicë janë të mendimit se fraza kushtetuese “me shumicën e votave, në prani të më shumë se gjysmës së të gjithë anëtarëve të tij...” nuk merr të njëjtin kuptim me interpretimin që Gjykata Kushtetuese i ka bërë shumicës së të pranishmëve. Fakti që neni 78 i Kushtetutës flet për “shumicë votash” në aspektin literal, mbart dhe aspektin konceptual brënda saj. Fraza “shumicë votash” nuk mund të interpretohet dhe të identifikohet si “shumicë e të pranishmëve” sikundër është shprehur shumica. Nëse hartuesit e Kushtetutës, në nenin 78, do të kishin dashur të njehsonin termin “votë” me termin “të pranishëm”, atëherë do të kishin përdorur të njëjtën terminologji të qartë sikundër e kanë përdorur në dispozita të tjera kushtetuese, si p.sh. në nenin 81/2, që ka parashikuar se ligjet “miratohen me tri të pestat e anëtarëve të Kuvendit”, apo në nenin 85/2 që shprehet se për ligjet e kthyera nga Presidenti i Republikës “votojnë shumica e të gjithë anëtarëve të Kuvendit”, etj.

Fraza të tilla kushtetuese si “shumicë absolute të të pranishmëve”, “votat e shumicës së atyre

deputetëve të pranishëm dhe që votojnë.”, “shumica e të pranishmëve”, etj njihen edhe në kushtetutat e vendeve të tjera, ku përdorimi i termit “*shumicë e të pranishmëve*” ka shmangur paqartësitë në zbatimin e normave juridike, duke mos i lënë vend keqinterpretimit apo keqkuptimit të termit “*shumicë votash*”. Sipas nenit 48 të Rregullores së Dhomës së Deputetëve të parlamentit italian: “... konsiderohen të pranishëm ata që shprehin votën “*në favor*” ose “*kundër*”. Gjithashtu, Karta e Kombeve të Bashkuara (*United Nation Charter*) ofron një koncept të “*shumicës*”, sipas të cilës, shumica e kërkuar për një miratim vendimi, llogaritet mbi bazën e numrit të votave “*pro*” dhe “*kundër*”, ndërsa anëtarët që abstenojnë nuk konsiderohen votues.

Gjyqtarët në pakicë vlerësojnë se koncepti “*shumicë e votave të të pranishmëve*”, siç arsyeton shumica e Gjykatës Kushtetuese, krijon një lloj konfondimi, sepse nga njëra anë, termi “*të pranishëm*” nuk do të thotë se të gjithë deputetët e pranishëm domosdoshmërisht votojnë dhe, nga ana tjetër, nuk e bën të mundur leximin saktësisht të votës së deputetit, për shkak të përfshirjes në këtë koncept edhe të votës së pavlefshme. Pikërisht, mos mbajtja e një qëndrimi të qartë dhe për rrjedhojë mos kryerja e interpretimit të plotë nga Gjykata Kushtetuese për llojin e votave që duhet të përbëjnë shumicën e votave në kuptimin kushtetues, krijon kushtet për të konsideruar si kushtetuese vendimmarrjen parlamentare të marrë mbi leximin edhe të votave të pavlefshme.

Gjyqtarët në pakicë janë të mendimit se interpretimi dhe vlerësimi i shumicës së votës duhet të bëhet vetëm mbi vlefshmërinë e votës. Në kuptimin kushtetues shumica e votave nuk duhet të llogaritet mbi çdo lloj vote, por vetëm mbi konceptin “*votë e vlefshme*”. Vota shpreh një vullnet ligjor e cila ushtrohet për një qëllim të caktuar. Vullnetin e tyre deputetët e pranishëm mund ta shprehin me votë “*pro*”, “*kundër*”, ose me “*abstenim*”. Këto janë tri mënyra të shfaqjes së vullnetit të deputetit, që parashikohen në nenin 55 të Rregullores së Kuvendit dhe që konsiderohen si një vullnet i shpallur në mënyrë të ligjshme prej tij. Pavarësisht nga mënyra e votimit “*pro*”, “*kundër*” ose “*abstenim*”, në çdo rast vota konsiderohet e vlefshme. Mbi këtë koncept ligjor për votën arrihet edhe një vendimmarrje kushtetuese e caktuar. Ndërkohë që pavlefshmëria, si koncept juridik nuk është vullnet, por veçse një nulitet i plotë, mbi të cilin nuk mund të konkludohet për një vendimmarrje të ligjshme. Vota e pavlefshme nuk arrin të përçojë shprehje apo shfaqje vullneti në asnjë aspekt. Vota e pavlefshme nuk është votë, mbi të cilën mund të llogaritet një shumicë e votave.

Interpretimi i kryer nga shumica se “*Vendimi i Kuvendit miratohet kur për të kanë votuar pro jo më pak se gjysma plus një e anëtarëve që janë të pranishëm*”, e ka prezumuar leximin e votës së pavlefshme si votë kundër. Vota e pavlefshme nuk mund të konsiderohet si votë kundër, për arsye se mundësinë e shprehjes së vullnetit në mënyrë negative, deputetët që votojnë e përmbushin me alternativën e votimit “*kundër*”. Njëkohësisht vota e pavlefshme nuk mund të lexohet as si votë “*pro*”. E vetmja mënyrë për të lexuar votën e pavlefshme është mosllogaritja e saj, për arsye se ajo mbart në vetvete, si mundësinë e votimit “*pro*” ashtu edhe të votimit “*kundër*”. Edhe Rregullorja e Kuvendit, në nenin 60 të saj, duke mos dhënë asnjë interpretim për “*votën e pavlefshme*” ka përcaktuar konceptin e votës së vlefshme në të tri alternativat e votimit pro, kundër dhe abstenim. Pra, të vepruarit në ndryshim nga këto mënyra, e bëjnë votën të pavlefshme dhe, për rrjedhojë, të panumërueshme si votë pro, kundër dhe abstenim. Edhe “*abstenimi*” është një mënyrë e shprehjes së vullnetit, ndërkohë që te vota e pavlefshme mungon elementi i shprehjes së vullnetit. Vota e pavlefshme është veçse pavlefshmëri dhe si e tillë nuk mund të jetë dhe nuk mund të llogaritet as votë pro dhe as votë kundër. Të vlerësosh shumicën e votave për arritjen e një vendimmarrje të caktuar edhe mbi votat e pavlefshme, siç ka bërë shumica në rastin në shqyrtim, do të thotë t’i japësh nulitetit vlerë kushtetuese.

Mbi këtë analizë, gjyqtarët në pakicë janë të mendimit se Gjykata Kushtetuese, nëpërmjet interpretimit tërësor dhe përfundimtar të nenit 78 të Kushtetutës, duhej të mënjanonte nga vendimmarrja kushtetuese e Kuvendit vlerësimin e votës së pavlefshme dhe llogaritjen e saj në konceptin “*shumicë votash*”.

Anëtarë: Sokol Sadushi, Kujtim Puto, Fehmi Abdiu